

МѢСЕЧНО РЕЛИГИОЗНО СПИСАНИЕ

ГОД. XVII.

ЮЛИ 1908 Г.

БРОЙ 7

Юбилеятъ на Евангелското Дѣло въ България.

Въ края на този мѣсецъ ще се отпразднува въ София юбилея на евангелското дѣло въ България. Тѣкмо прѣди петдесетъ години били отворени двѣтѣ евангелски мисии въ България — въ Сѣверна България и Южна България и Македония. Що сж извършили американскитѣ мисионери и българскитѣ евангелски проповѣдници прѣзъ послѣднитѣ петдесетъ години? Допринесли ли сж тѣ нѣщо за интелектуалното, моралното и религиозното подигане на нашия народъ? На тѣзи въпроси даваме кратъкъ отговоръ.

На труженицѣтъ на евангелското дѣло въ България — американскитѣ мисионери — се пада немалкъ дѣлъ въ възраждането на нашето мило отечество. Г-нъ Вийнеръ отъ Харвардския университетъ въ С. Щ. на Америка въ своята неотдавна обнародвана въ едно американско списание статья подъ надсловъ: „Дѣлътъ на Америка въ възраждането на България“ (Americas share in the regeneration of Bulgaria) казва, какво първиятъ български типографски отдѣлъ билъ уреденъ въ 1837 год. отъ агентина на Британското и Чуждестранно Дружество, Баркеръ, който снабдилъ печатницата на А. Дамяна въ Смирна съ славянски букви. Това ако и да ни не дава право да нарѣчемъ този типографски отдѣлъ *първа бъл-*

гарска печатница, сѣ пакъ остава бѣлѣжитъ въ историята на нашето възраждане фактъ, тѣй като този именно типографски отдѣлъ е далъ възможность на К. Фотинова, основателтъ на нашата журналистика, да издаде първото българско периодическо списание — *Любословіе* —, което въ сжщность било „фактично дѣло“, на издаването прѣзъ онова врѣме въ Смирна грѣцкес списание: *Анотики тонъ офелимонъ гносенъ* („Съкровище на полезни познания“), органъ на американскитѣ мисионери въ Смирна. Значи издаването на първото българско списание се дължи на благосклонното съдѣйствие оказано К. Фотинуву отъ американскитѣ мисионери, особено отъ Д-ра Илия Ригсъ, който още тогава билъ запознатъ съ българския езикъ.*) Отъ печатницата на А. Дамяна, Смирна, излѣзълъ въ 1840 г. съ издвигването на Британското и Чуждестранно Библийско Дружество първия български прѣводъ на цѣля Нови Завѣтъ, направенъ отъ „патриарха на българската литература“ Неофитарилски. „Неофитовото Евангеліе“ се е

*) За важнитѣ свѣденія на проф. А. Вийнеръ виждѣ статията на Д-ръ Мв. Шипмановъ: „Ролята на Америка въ Българското образование“ въ „Български Прѣгледъ“ год. IV; книга XI, стр. 53—79.

чело и изучавало на всѣкадѣ изъ България отъ 1840 до 1866 г. Чрѣзъ това *евангелие* само прѣзъ онова врѣме се е запознавалъ нашиятъ народъ съ спасителнитѣ евангелски истини. Подъ името „черковно евангелие“ то било проникнало и въ черквитѣ и училищата.

На американскитѣ мисюнери — докторитѣ Ригсъ и Лонгъ — дължи нашиятъ народъ вѣчна данъ отъ признателностъ за сполучливо направеніе отъ тѣхъ първъ български прѣводъ на Библията. Като помощници на докторитѣ Ригсъ и Лонгъ по прѣвода на библията сж работили и добри извѣстия български писатели П. Р. Славейковъ и Христодушъ Костовичъ. Слѣдъ дванайсетъ годишенъ трудъ, на 1871 г. излизълъ отъ печатъ въ Цариградъ първиятъ български прѣводъ на Библията, епохално отиваща дѣло въ нашата бѣдна книжнина. „Българскиятъ прѣводъ на Библията“, казва добръ извѣстиятъ нашъ поетъ Стоянъ Михайловски, „издание на едно английско общество, е най-грамотната книга, шо имаме въ езика си“. „Прѣвода на Библията гурия край на езиковата безредица, на боричкането на разни нарѣчия за първенство и установѣва литературенъ езикъ. Слѣдъ появяване Библията на бѣлъ свѣтъ въ 1871 год. заглѣхвать вече разиритѣ между разнитѣ български говори, в източно-българскиятъ говоръ става общъ езикъ за всички ратници на мисълта и националното съзнание“, казва П. П. Сл. в. *)

Немалко спомогнали мисюнеритѣ въ турско врѣме за интелектуалното подигане на нашия народъ чрѣзъ отварянето на училища — мжжко въ Пловдивъ и дѣвическо въ Стара Загора въ 1863 г. Извѣстно е, че послѣдното училище заставило Старо-Загорчени да уредятъ образцовото въ онова врѣме Дѣвическо Училище въ своя градъ, отъ което излизали много способни учителки. Сжщо и съ прѣвеждането на учебници въ турско врѣме немалка услуга принесли мисюнеритѣ и

на учебното ни дѣло. По-главнитѣ учебници прѣведени отъ английски сж: *Практическа Алгебра* на В. Грийлифъ (1866), *Анатомия и Физиология на дръ Изтеръ, съ 95 фигури* (1867 г.) и *Кратки Начала отъ Нравствена Философия*, отъ Дръ Франсисъ Уейлауъ (1867). Всичкитѣ тѣзи книги сж били издадени отъ Хр. Г. Дановъ Сіе и печатани въ Виена.

За моралното и религиозно събуждане на нашия народъ сж помагали и още помагатъ многото брошури и книги съ чисто морално и религиозно съдържание, издавани отъ дѣлѣтѣ мисия. По капиталнитѣ книги сж: *Джтешественикѣтъ отъ този свѣтъ до онзи*“. Часть I и II. Това е неподражаемата религиозна алегория на Иоана Бжяна, слѣдъ Библията, прѣведена на най-много езици, *Библейскиятъ Рѣчникъ, Тълкованието на Новия Заветъ*, въ три тома и *Живота на Исуса Християна Апост. Павла*, отъ Я. Стакеръ.

Съ издаването на мѣсечната иллюстрирана „Зорница“ въ Цариградъ отъ Д-ра А. Л. Лонгъ въ 1864 г. се положи основа на българския евангелски периодиченъ печатъ. Слѣдъ спирането на това списание въ 1872 г. появила се въ Цариградъ мѣсечна иллюстрирана „Зорница“, специално за дѣца, седмична „Зорница“, достойно редактирана отъ Д-ръ Т. Л. Байнгтонъ, по-после „Дѣтоводителъ“ и „Зорница-Дѣтоводителъ“, въ Самоковъ, „Домашенъ Приятель“, „Християнски Свидѣтель“ и „Християнски Свѣтъ“, и най-послѣ се поднови издаването на седмичната „Зорница“ въ Пловдивъ подъ редакцията на А. С. Цановъ.

По причина на прѣдразсѣдитѣ на мнозинството наши православни еднородци и на индиферентността къмъ християнската религия на нашата интелигенция едва ли може да се очаква за сега безпристрастна оцѣнка на чисто религиозната работа, шо сж вършили дѣлѣтѣ мисии въ България. При все че немалцина сж признавали и сега признаватъ, че нашиятъ народъ се нуждае отъ живо и усърдно проповѣждане на евангелието, сѣ пакъ

*) Вижъ „П. Р. Славейковъ, избрани съчинения. кн. I. стихот.“ отъ Певчо Славейковъ стр. 25.

„чисто религиозната“ дѣйност на американскитѣ мисионери и българскитѣ евангелски проповѣдници „не е симпатична на народната маса“, и което е още по-вече за съжаление е фактътъ, че дори и въкъмъ отъ най-високообразованитѣ наши православни еднородци твърдятъ, какво мисионеритѣ и българскитѣ евангелски проповѣдници се стараели, „споредъ дълбокото убѣждение на народа, само да подковаватъ традиционната вѣра на неговитѣ праотци“. „Традиционната вѣра“, обаче, ако почива на здравитѣ основи на евангелието, никой не може да подкопае; въ противенъ случай, падането на тази традиционна вѣра е неизбѣжно, и никой не може да я избави. Огнoсно проповѣдаването на евангелието, и ние можемъ да кажемъ съ апостола Павла, че не се срамуваме „отъ бѣгоуствоването (евангелието) Христово, защото е сила Божия за спасение на всѣкого, който вѣрва“. Имаше причина да се радваме за извършеното до сега отъ мисионеритѣ и евангелскитѣ проповѣдници, ала нѣмаме причина да ликуваме, защото виждаме, че бихме могли

много по-вече да сторимъ. Илето е сега широко отворено прѣдъ всички проповѣдници на евангелието въ България. Намъ е приятно да констатираме отрядния фактъ, че въ много мѣста изъ нашето отечество се търсятъ Библии и Нови Завѣти, които сж напечатани въ сравнително ограничено число екземпляри, прѣдъ видъ на очакваното издаване на новия прѣводъ на Библията отъ синода на българската църква. Нека помнимъ, че изобщо нашата народъ гладува и жаждува за Божнето слово. О нека всички призвани да възвѣстятъ „неизслѣдното богатство Христово“, посветятъ себе си и всичкитѣ си изкупени сили на това славно дѣло. Огнстина и ние можемъ да кажемъ, какво жътвата е голѣма, а работниците малко. Нека се молимъ на Господаря на жътвата да прати повече работници за жътвата.

Юбилеятъ на евангелското дѣло дава случай за ново посвещение на Господа, който е готовъ да облече Своитѣ съ петдесетична сила, необходима за успѣшното проповѣждане на евангелието и за придобиването много безсмъртни души за Христа.

Д-ръ Лайманъ Аботъ.

Какво изисква Богъ отъ насъ.

Постоянно ни се изпречватъ два въпроса: Що ще стори Богъ за своитѣ чада? и що изисква Той отъ тяхъ?

Богъ най-първо отговорилъ на последния въпросъ въ днитѣ на Моисей, когато далъ Десетѣтъ Заповѣди на израилянѣтъ. Тѣзи Заповѣди накратко казано изискватъ слѣднитѣ важни нѣща: 1. Да отдаваме върховно почитание на Бога; 2. Да почитаме родителитѣ си; 3. Да отдѣляме малко врѣме за по-висшия животъ; и 4. Да зачитаме правата на ближния си.

Що друго? Какъвъ символъ на вѣрата? Ничий. Какъвъ *ритуалъ* или богослужбенъ редъ? Ничий. Какви жертви? Ничий. Какви церемонии? Ничий. Абсолютно нищо друго освѣтъ тѣзи — да отдаваме върховно почитание на Бога, да почитаме

родителитѣ си, да отдѣляме малко врѣме за по-висшия животъ. да постъпваме справедливо къмъ ближния си.

Дълго врѣме се изминало, и Богъ пакъ проговорилъ чрѣзъ Своя пророкъ Михея. И що изисквалъ Той тогазъ? Сѣ сжщото нѣщо — отдавайте върховно почитание Богу, пазете сѣботата, бждете сираведливи, обичайте мялостъ, и тѣй нататкъ, сжщитѣ тѣзи прости изисквания.

Пакъ се изминало дълго врѣме. Израиль билъ изкупенъ отъ робство. Единъ нечестивъ народъ пакъ ималъ случай да вика къмъ Бога, и пакъ билъ зададенъ въпроса: „Що изисква Богъ отъ насъ?“ И пакъ сжщитѣ нѣща сж включавали въ отговора. Въ Псалмѣтъ четемъ, че достоинъ е да влѣзе въ Божня домъ онзи,

който има „чисти ръци и непорочно сърце“. И пакъ нищо не се казва за служене, жертва и богослужебенъ редъ.

Много години сж изминали и Христосъ дошелъ. Сега дали не ще намеримъ, че измѣнени обстоятелства докарватъ измѣнени изисквания. Въ посланието къмъ Тита намираме изложение за „спасителната за всички Божия благодать“. И въ какво намираме да състои тя въ онова врѣме? Въ „да живѣятъ цѣломядрено и праведно и благочестиво въ настоящия вѣкъ, ожидаващи блажената надежда и славното явление на великия Богъ и Спасъ нашъ Исусъ. „Нашиятъ Спасителъ Исусъ Христосъ!“ Може ли да бжде нѣщо по-ясно? Това не е „унитариянизъмъ“ Неговътъ Спасителъ, е нашъ Спасителъ подѣ какъвъ да е символъ на вѣра.

Символи на вѣра не сж религия; тѣ сж това, що хората вѣрватъ за религията. Символитъ се измѣняватъ; религията никога не се измѣнява. Вѣра, надежда, любовъ сж сжщитъ днесъ, каквито сж винаги били. Само че знаемъ повече за тѣхъ — имаме по-добро богословие отколкото сж имали по-прѣди хората. Нашето богословие е по-добро отколкото е било онова на бащитъ ни, богословието на нашитъ дѣца ще бжде по-добро отъ нашето, защото ще знаятъ повече отъ насъ. Ние не загубваме религията си поради измѣняване на богословието си. Символи на вѣра сж орждия, що помагатъ да постигнемъ по-висшъ животъ. Богослужениятъ редъ е само способъ за изказване нашитъ отношения къмъ Бога. Не е важно какъ се покланяте на Бога; важното е да Му се покланяте, като Му отдавате върховно почитание. Богъ не изисква символъ на вѣра, не изисква богослужебенъ редъ. Той казва: „Искамъ вашето върховно почитание, изкажете го, както обичате“.

Нѣкои хора ми казватъ: „Азъ мога да се покланямъ на Бога на полето; отивамъ при природата, и нѣмамъ нужда да ходя въ черква за поклонение“. И тѣй тѣ отиватъ и играятъ *гольфъ* и се

разхождатъ съ автомобилитъ си въ недѣленъ день. Правете това, ако искате, казвамъ, но вѣдѣйте го нарича религия. То не е религия, Религиозното лицѣмѣрие е доволно лошо, ала мисля че нерелигиозното лицѣмѣрие е по-лошо.

Животътъ е вѣра, надежда любовъ. Дѣлата сж резултатитъ на тѣзи християнски благодати. Това, що Богъ иска, е животъ. Разбира се, че трѣба да има и дѣла, ала дѣла не сж животъ, както плодътъ не е дърво. Религията е това: върховно почитание къмъ Бога, любовъ, братска благосклонностъ, почитъ, и благость къмъ нашитъ ближни.

Други религии и закони казватъ: „покорявайте се.“ Христосъ казва: „Гледайте вътрѣ“. Правете това, що Богъ отъ вътрѣ ви казва, че е право. Исусъ не ходилъ при гърма, свѣтцицигата, землетресението за уроци; той ходилъ при малкитъ нѣща на всѣкидневния животъ — птицигтъ, цвѣтитъ. За да покаже, какъ бди Отецъ надъ насъ, Той зель врабчето; за да покаже, какъ Той промишлява за насъ, Той зель криноветъ. Разгледайте полскитъ кринове. Соломонъ въ всичката си човѣшка слава отъ царски одѣжди не е билъ тѣй великолѣпно облѣченъ, както едно отъ тѣзи полеки цвѣти.

Въ всички други религии човѣкъ търси Бога. Въ християнството Богъ търси човѣка и човѣкъ търси Бога. Въ това отношение християнството различава отъ всички други религии. Християнството ни показва, какъ Богъ остава безопаснитъ и отива въ пустинята да търси изгубенитъ овце. Исусъ илюструвалъ любовта и грижата на Отца, като разказалъ, какъ единъ младежъ, незадоволявайки се да чака бащината си смъртъ за да земе своя дѣлъ отъ имота, поискалъ го веднага, за да излѣзе по свѣта. И бащата му го далъ. Младиятъ се отдѣлил отъ бащина си домъ и тѣй разпилѣлъ имота си, че нѣмалъ съ какво да се прѣхранва. Тогазъ той се върналъ при бащата, когото напусналъ и любовта на баща му била толкозъ голѣма, че докато изгубе-

нияят младешъ билъ още далечъ, бащата се затекълъ, падналъ на врата му и го пѣлдуналъ, приелъ го въ дома си и му устроилъ пиръ и съ радостъ го възстановилъ въ дома, що той прѣзрѣлъ и напусналъ. Такъвъ Отецъ ни показва християнството, че е Богъ, който търси човѣка.

Изгубена душа е ненамѣрена още душа. Богъ ви търси, а вие, съзнателно или несъзнателно търсите Бога.

Колкото се касае до повѣствуването, що имаме, Исусъ никога не е казвалъ, че е Богъ. Въ нѣкои мѣста това се подразбира, и когато Тома вложилъ рѣката си въ ребрата на Учителя си и се убѣдилъ, той извикалъ: „Господъ мой и Богъ мой!“ Ала Исусъ никога не е притезавалъ да е Богъ. Това, що се казва за Него, гласи тъй:

Той бѣше Богъ изявенъ въ плътъ.“ И това е Исусъ—Богъ изявенъ на човѣциѣтъ.

Иоанъ захваща своето евангелие съ тѣзи думи: „Въ начало бѣ Словото и Словото бѣ Богъ.“ Съ това той казва, че отъ самото начало на вѣчността Богъ е съобщавашъ Богъ. Това е Богъ изявенъ въ плътъ. Исусъ е Богъ изявенъ въ плътъ.

Вие казвате, че ме виждате. Въ ещностъ що виждате? Моя образъ. Исусъ Христосъ бѣше конечниятъ образъ Божи. Има три начина, по които може да се изяви едно лице — чрѣзъ дѣла, чрѣзъ животъ, и чрѣзъ личностъ. Питамъ една млада дама: „Познавате ли еди кой музикантъ?“ Тя отговаря: „О, да, познавамъ го много добръ.“ Питамъ, „какъ изглежда той?“ Тя отговаря: „О, не искамъ да кажа, че по този начинъ го познавамъ; азъ го познавамъ по музикалнитѣ му творения; азъ мога да свира на пиано всичко, що той е композиралъ.“ Тя го познава само по неговитѣ творения. Слѣдъ туй тя си набавя книга и чете жизнеописанието му — гдѣ е роденъ и кога, какъ изглежда, гдѣ се е училъ, кога е композиралъ творенията си, какъ живѣе у дома си, и всичко, що се е писало за него. И тъй тя се запознава съ него по жи-

вота му. Ала слѣдъ всичко туй, тя отива въ Германия и учи музика при него, живѣе въ дома му, срѣща се съ него всѣки день, ей всѣки часъ, запознава се интимно съ него чрѣзъ постоянно съприкосновение съ него. И сега тя го познава по творенията му, по живота му, по личността му—сега дѣйствително го познава.

Вие не можете да познаете нѣкого напълно, догдѣто не го познаете по всичкитѣ тѣзи три начина. Богъ се е изявилъ по всичкитѣ тѣзи начина, и ние трѣба напълно да Го познаваме. Той всѣкога ни показва дѣлата Си — гората, рѣката, небето, слънцето, облацѣтъ, планетитѣ. Чрѣзъ всички тѣзи ние можемъ да го познаемъ по дѣлата Му. Можемъ да четемъ живота Му: когато искаме да зная що върши Богъ, и що казва и мисли Той, отивамъ на книгата Му и тамъ чета за Него. И Той е готовъ да ни покаже Себе Си чрѣзъ лично съприкосновение. Христосъ казва: „Азъ съмъ вратата“. Ние трѣба само да влѣземъ прѣзъ тѣзи врата за да живѣемъ съ Бога и интимно, лично, напълно да Го познаемъ.

Истинската философия на живота.

Гледанъ отъ много становища, животътъ е служение. Въ единъ смисълъ нѣма голѣмци въ този свѣтъ. Човѣкъ трѣбова да служи, ако иска истинно да живѣе. Това не е фантазия, това е евангелскиятъ възгледъ. „Съ любовъ слугувайте си единъ на другъ“ е Новозавѣтна заповѣдъ. Дори и Исусъ, като дошелъ въ този свѣтъ, дошелъ „въ рабски образъ“. Тѣй дошли и великитѣ апостоли, които Го послѣдвали.

Вий имате погрѣшенъ възгледъ за живота, ако искате да избѣгните служение. Да се издигне човѣкъ въ живота си значи да служи. И „който иска да бѣде най-великъ“, дори и между свѣтски хора, „трѣбова да бѣде слуга на всички“.

Който гледа само на себе си да служи, стои на най-низкото стъпало на стълбата на човѣчеството. Исусъ ни е научилъ, че

служението е истинска мѣрка на величието. Това бидейки истина, колко е важно да научимъ искусството добръ да служимъ.

Най-доброто и най-богатото служение, що можемъ да окажемъ, често бива не служение въ велики нѣща, нъ въ малки. Нашиятъ животъ състои главно отъ малки нѣща — дѣйствиа, погледъ, дума, мисль. Тѣзи може нагледъ да сж незначителни; ала тѣзи нѣща съставлявамъ вчерашния ви день и нѣколко хиляди вчерашни дни съставляватъ жавота.

Случаятъ за извършване велики нѣща рѣдко дожда. Може би за васъ и за мене да не дойде никога, и ако чакахме само велики работи да вършимъ, щѣхме да прѣкараме цѣлия си животъ въ праздно чакане.

Животътъ, като коралниятъ островъ, се съгражда малко по малко, догдѣто най-послѣ се издигне надъ вълнитѣ.

Да не чакаме за велики случаи. Днесъ е Божието врѣме, и то е наше врѣме, Има хиляди много добри малки нѣща, що трѣба да вършимъ, и служението, що прѣнебрѣгва тѣзи малки нѣща, трѣбва да пропадне. Нѣкой си е казалъ: „Светецъ е този, който освещава малкитѣ нѣща на жавота“.

Да освещаваме прости, обикновени нѣща, това значи да вършимъ благородна служба. „И тѣй ядете ли, пиете ли, нѣщо ли правите, всичко за слава Божия правете“.

Служение въ малки нѣща често бива най-трудното служение на свѣта. Може да е по-трудно за една млада мома да „гледа бебето“, и да остави бѣдната овдовѣла майка да отиде и се порадва на утренното богослужение въ Недѣленъ день, отколкото щѣше да бжде сжщата тази мома да изпѣе едно соло прѣдъ голѣмото черковно събрание. Ала не щѣше ли първото служение да бжде много по-благородно отъ послѣдното?

Ахъ, по-трудно е да бждемъ вѣрни въ нѣща, що изглеждатъ незначителни, отколкото въ онѣзи, що изглеждатъ велики! Велики моменти помагатъ да ни напра-

вятъ велики, Ние биваме вджжновени отъ тѣхъ. Хората виждатъ, що правимъ и аплодиратъ.

По-лесно е да „пазимъ вѣрата“ отколкото да обуздаваме всѣкога гнѣзтъ си.

Нашата велика работа е да носимъ духа Исусовъ всѣки день; да прилагаме любовта Исусова въ всѣко отношение; да вършимъ най-простата работа въ духа на и за Исуса Христа. Нѣма по-възвишено служение отъ това.

Най-послѣ, помнете, че само чрѣзъ вѣрността въ малки нѣща биваме дисциплинирани и подготвени за велико служение.

Най-силната пречка на по дѣбъръ утрѣшенъ день е злѣ прѣкаранъ дневенъ день. И вѣрно служени днесъ е широкиятъ пътъ къмъ по-широки сфери на служение утрѣ, догдѣто най-послѣ направимъ безплодно служението отгатыкъ гроба.

Работитѣ нѣма да различаватъ много въ бждаше отъ това, що тѣ сж сега. Нашиятъ случай е тукъ и сега. Днешното служение носи бждащото си въ обятията си, и кой може да каже, кое ще бжде малко и кое велико? Нѣма нищо малко, което да не крие въ себе си велики възможности. Днесъ пашкулътъ изглежда малко да различава отъ бучка прѣстъ която можешъ да стъпчешъ. Утрѣ той е пищната пеперуда, грѣяща се на златното слънцесияние.

Едно бѣдно момче което лѣжало на пода на една колиба, и четѣло на видѣлината на западена борина, може да е изглеждало незначително, ала отъ онака какавида излѣзълъ великиятъ и хуманниятъ еманципаторъ Авраамъ Линколнъ.

Най-глупавъ е отистина онзи, който прѣзира „деня на малки нѣща“. Единъ погледъ сломилъ закороявашето сърце Петрово и едно прѣдложение обърнало Филиппийския тъмниченъ пазачъ.

Учете се да вършите малки нѣща. Исусъ далъ богато обѣщание на едно малко черковно събрание; увѣнчалъ съ похвала малкия даръ на вдовицата и зель въ обятията си малкитѣ дѣца. Исусъ

въ единъ цѣлъ свѣтъ, що очаквалъ спасение, тързаялъ частни лица. Нека „идемъ“ и ние и „тъй да правимъ“.

Богъ ще прослави нашата вѣрностъ въ малки нѣща, и съ своята вѣрностъ въ малки нѣща, ний можемъ да се на-

дѣемъ да Го чуемъ да каже най-послѣ: „Добрѣ, добри и вѣрни рабе, въ малко си билъ вѣренъ, ще те поставя, надъ много, влѣзъ въ радостъта на господаря си“.

А. Л. Б.

ЗЕМЕЛИСТВОТО.

Помагайте на лошо момче.

Георгиевата майка бѣше се прѣмѣстила между непознати хора, и понеже Георги бѣше смирено и дружелюбиво момче, той скоро почналъ да се запознава съ свои връстници.

„Не дѣйте остава онова мило момченце да играе съ Вили Пейнтъ“, казалъ единъ на майка му, „той е лошо момче, и никой отъ неговитѣ съсѣди не го обича“.

„Но той живѣе токо до насъ, и Георги ще трѣба да играе съ него“, билъ отговорътъ. „Какъ ми е за момченце, което има такова лошо име. Моето момче е двѣ години по-възрастно и може би че ще може да му помогне да се поправи“ Тѣй казала мѣдрата Георгиева майка; ала се пакъ тя бѣдла слѣдъ това и надъ двѣтѣ момчета. И дѣйствително прѣди да се измине единъ мѣсецъ, „лошото момче“ на онова съсѣдство толкова се поправило, че изглеждало да е прѣродено. То напуснало злосторнитѣ си навици, и почнало да става тѣй учтиво и благосклонно, че и собствената му майка била изненадана. И това не било всичко Георгиева работа. Майка му си знаела работата, и тя помагала. Тя канила „лошото момче“ на вечера и на домашни игри и се докарвала къмъ него като да е най-доброто момче на свѣта. Тя извеждала двѣтѣ си момчета на приятни излети, и тѣй като Георги билъ мило и великодушно момче,

то неговото (Георгиево) присѣствие било католъкъ за момчето, което по-прѣди е било упрѣкавано. Изглеждало, като че се провѣрявало старото изрѣчение: „Бжди добъръ и ще бждешъ честитъ“, защото тѣ дѣйствително направили бѣдното момче честито, и тогазъ то станало добро.

Кучето „Петъръ“ на телефона.

„Оставихъ кучето си случайно въ къщата на една приятелка вчера“ казала една дѣввойка. „Моята приятелка се постарала да го накара да тича подирѣ ми, ала то не искало. Кучето, види се, мислѣло че ще се върна; че понеже бѣхъ излѣзла безъ него, то безъ друго ще се върна пакъ да го изведе съ себе си, и за туй стоело въ стаята, дѣто го оставихъ, като усѣщало, че е длъжно тамъ да стоп. Най-послѣ моята приятелка ме извик на телефона“.

„Вашето куче не иска да си отиде, каза тя, „то мисли че ще се върните, и ние не можемъ да го изпъдимъ“.

„Издигнете го на телефона“, казахъ азъ.

„Тя го издигнала.“

„Петре“, казахъ азъ, „ела си у дома; азъ те чакамъ у дома. Право у дома да си дойдешъ, Петре, добро кученце“.

Петъръ си помахалъ упашката, изтръгналъ се изъ рѣшитѣ на приятелката ми,

и търтилъ бържѣ къмъ дома като свет-
кавиченъ блѣсъкъ.

Ако искашъ да те обичатъ.

Не противорѣчи на други, дори и ко-
гато си увѣренъ, че си правъ.

Не запитвай за рабитѣ дори и на
най-интимния си приятель.

Недѣй умаловажава нѣщо за туй, че
ти не го притежавашъ.

Недѣй вѣрва, че всѣки други на свѣта
е по-честитъ отъ тебе.

Недѣй заключава, че нѣкога прѣзъ
живота си не си ималъ добри случаи.

Недѣй вѣрва всячкото зло, що слу-
шашъ.

Не бивай грубъ къмъ онѣзи, които по
обществено положение сж по-долни отъ
тебе. Недѣй повтаря клюки, дори и ко-
гато тѣ интересуватъ тѣлпата.

Не се подигравай съ религиознитѣ вѣр-
вания на други.

Учи се да крвешъ болкитѣ и тѣгитѣ си
подъ приятна усмивка.

Учи се да гледашъ на работата като
много важно нѣщо.

Не се старай да бждешъ друго освѣнъ
„жентълменъ“, и това значи човѣкъ,
който зачита цѣлия свѣтъ, и чийто жи-
вотъ се управлява отъ златното правило:
„Прави на други както искашъ да ти
правятъ и тѣ“.

„Склучете си устнитѣ.“

„Склучете си устнитѣ, дѣца“, казала
учителката, щомъ дѣтянскитѣ гласове прѣ-
станаха да бѣбратъ и всичкитѣ устни на
дѣцата въ забавачницата, били тѣсно
склучени. Двѣ три дѣца, като че не мо-
жали да се увѣроятъ дали ще мълчатъ
безъ особена мѣрка, и за туй тѣ си
държѣли устнитѣ съ прѣститѣ си.

„Като гледахъ онѣзи дѣца въ забавач-
ницата“ казва една учителка — „по-
вечето изглеждаха като бебета — помис-

лихъ си, че ако ние по-възрастнитѣ стис-
немъ устнитѣ си като едно отъ тѣзи малкитѣ,
щѣхме да научимъ скжипцѣненъ урокъ.
Грубитѣ и несправедливи думи, които из-
говаряме съ гнѣвъ; често каейки се за
тѣхъ, щомъ ги изговоримъ, изчезватъ съ
жилото и болката, що сж причинили. Тѣ
не се вече помнятъ. Колко горчиви чув-
ства и сърдечни болки бихме могли да
попадимъ, ако само си склучваме уст-
нитѣ, вмѣсто да се водимъ по първата
побуда да говоримъ грубо и нецрлично!
И дори съ склучени устни, ако не сме
увѣрени въ себе си, не щѣме ли да бжде
мждо да слѣдваме примѣра на дѣцата
и съ прѣститѣ си да държимъ устнитѣ
си склучени, догдѣто изчезне гнѣвътъ изъ
сърдцата ни?“

„Гнѣвайте се и не съгрѣшавайте, слън-
цето да не заиде въ разгнѣването ви,
ниго давайете мѣсто на дявола. Който е
кралъ да не краде вече, а най-вече да
се труди да работи доброто съ рѣцѣтъ
си, за да има да раздава и на тогози,
който има нужда. Никое гнило слово да
не излѣзва изъ устата ви, но онова, което
е добро за потрѣбното назидание, за да
принесе благодая на тѣзи, които слу-
шатъ“. (Еф. 4;26—30).

Добри свѣти.

„Сине мой, ако приемашъ думитѣ ми,
и скриешъ заповѣдитѣ ми при себе си;
ако имашъ ухото си внимателно въ мж-
дрость, сърдцето си склонно въ разумъ;
и ако призовешъ благоразумието, и въз-
висишъ гласъ къмъ разума; ако го по-
търсешъ като сѣбро, и го пода-
ришъ като съкровища, тогatzъ ще ра-
зумѣешъ страха Господень, и ще намѣ-
ришъ Божието познание. Защото Господъ
дава мждрость, изъ устата му излиза зна-
ние и разумъ. Съкровиществува спасение
за правитѣ; щитъ е на ходящитѣ. Защи-
щава пхтищата на правдата, и съхранява
пхтя на прѣподобнитѣ си.“ (Пр. 2;1—9).

„Страна безъ кръчми — неопетнено знаме“.

Въздръжателната платформа на Методистката Епископална Църква.

Слѣдвята *платформа* на Методистката Епископална Църква е била прѣдложена, рѣзисквана и приета съ ентузиазмъ отъ Генералната Конференция на 12/25 миналий м. май: —

Методистката Епископатна Църква е въздръжателно общество. Ние съ благодарностъ признаваме Божието благословение върху нашѣтъ старания по въздръжанието и се радваме за увеличаващата се толерантностъ и за по голѣмото съдѣйствие отъ страна на ратници по въздръжателното дѣло. Напрѣдѣтътъ прѣзъ миналитѣ четири години усилюва нашѣтъ убѣждение, увеличава нашата ревностъ и обновява нашата вѣра за по-великата и окончателна идеща борба.

Спсредъ езика на Епископското слово: „Не трѣба да има реакция противъ негодованиеето, съ което всички добри християни и граждани прѣслѣдватъ тази закононарушителна и убийствена свиртна търговия. Тя не пази ни любовъ, ни милостъ. Нѣма законъ, що тя съблюдава, нѣма обѣщание, що пази, нѣма дѣте, което да не заразява, нѣма жена, която да не осквернява, нѣма мъжъ, когото да не унижава. Тя лъжливо притезвава, че ужъ принасяла обществена полза съ туй, дѣто дава работа на хиляди души и плаща тежки данѣци. Ала паритѣ въ джобове на работници, данѣцитѣ въ градскитѣ, окръжнитѣ и държавнитѣ съкровища не могатъ да уравниесатъ паричнитѣ загуби на нацията причинени отъ тази търговия. Печалбитѣ, кодкото дѣйствителни и голѣми да сж, не могатъ да възнаграждение за корупцията въ нашата политика, празнотата въ жилището на пияница и пошлването на затвори и гробове.“

Просветено гражданство и жизнено благочестие изискватъ съвършеното съсипване на такава проклѣта търговия съ спиртни пития. Търговията съ спиртни пития не

може да се реформира. Тя е присжщно nereформируема. Едно заведение, което нарушава божествения законъ на любовта, никога нѣма да се покорява на човѣшкитѣ полицейски разпоредби. За това то трѣба да се прѣмахне и съ нашѣтъ епископи „ние обѣщаваме вѣчна вражда на този врагъ на Бога и човѣка.“

1. Лично въздръжание.

Ние заявяваме своето убѣждение, какво *съвършеното въздръжание отъ упивателни пития и наркотични сръдства* е дългъ на всичкнаши люде отъ всѣки климатъ и всѣка страна.

2. Системата за даване патенти.

Ние осжждаме системата за даване патенти на питейни заведения и кръчми. По принципъ тази система е лоша и съвършено несъвмѣстима съ цѣлитѣ на едно просветено правителство, а на практика тя е протекция на една търговия, що е присжщно прѣстѣпна въ своето естество. Търговията съ спиртни пития „не може да се легализира безъ грѣхъ.“

3. Запрѣщение по законодателенъ редъ и правото за гласуване за или противъ кръчми.

Ние се изказваме за най-бързото по възможности прѣмахване на търговията съ спиртни пития. Подъ оня божественъ законъ на абсолютно право, който е изворъ на всѣкъ човѣшки законъ, единичкото прилично настроение на всѣка гражданска управа къмъ такова врѣдно нѣщо, каквото е търговията съ спиртни, пития, е онова на абсолютно запрѣщение по законодателенъ редъ.

Ние сме въ полза на придобиване съ цѣлъ никога да не отстѣпимъ, всѣки футъ територия, що може да се изтрѣгне изъ спиртната търговия като прибавѣчна база

на дѣйствиа за по-нататъшни настѣпвания, които нѣма да прѣстанатъ, догдѣто свѣтътъ не ще познава тази търговия, що ражда прѣстѣпления. За тази цѣль, въ видѣлната на по-новата ни опитностъ и на практически резултати, дѣто, споредъ Епископското слово, „държави, които сж били ноторно противни на всѣкакви закони по въздържанieto, освѣнъ на правото за даване патенти, сж прѣкарвали закони въ полза на гласуване за или противъ кръчми, които закони сж били приети отъ графство слѣдъ графство, докато почти цѣлиятъ щатъ (държава) е изхвърлилъ кръчмитѣ,“ ние прѣпоръчваме, щото нашитѣ люде да участвуватъ въ всѣко мѣдро движение за локално запрѣщение по законодателенъ редъ, изобщо познатъ подъ името на *локална опция*, като стѣпка къмъ широко държавно запрѣщение, и по-послѣ като приготвление за оная национална побѣда, която въ изпълнение на прѣмето е неизбѣжна въ окончателния триумфъ на правдата.

4. Настроение на федерал. управление.

Ние молимъ конгреса да запрѣти продажбата на опивателни пития въ окръга Колумбия, *) въ нашитѣ островски владѣния и въ всички територии и здания, подъ контрола на федералното управление, съ цѣль щото правителството на Съединитѣ Щати да се освободи отъ по-нататъшно съучастничество въ търговията съ спиртни пития.

Съ почитание молимъ конгреса да зашицава държавитѣ въ валидното упражненie на призиватата тѣмъ „полицейска сила“, по контролирането на търговията съ спиртни пития чрѣзъ прѣкарване ефикасенъ законъ за прѣпращане спиртни пития отъ единъ щатъ въ другъ, и настояваме, щото съмнѣнието на конгреса относно конституционността на такъвъ законъ да се рѣши въ интереса на народа и на обществения моралъ.

Молимъ конгреса чрѣзъ погрѣбенъ за това законъ, да не издава потребнитѣ книжа по събиране акцизъ върху спиртни пития на онѣзи лица, които не покажатъ отъ държавата, въ която живѣятъ; позволително да се занимаватъ съ спиртна търговия.

Удобряваме рѣшението на конгреса за дѣто съ приемането Оклахома въ Сѣюза, той е склонилъ да съблюдава договорнитѣ задължения направени прѣди осемдесетъ години, които задължения изискватъ да не довуца конгресътъ продажбата на опивателни пития между петѣ цивилизовани плѣмена Индийци, сѣщо и за дѣто е отказалъ да възстанови продажбата на опивателни пития при военни постове, и за продължаване запрѣщението на такава продажба и въ войнишки приюти.

5. Наставления по въздържането.

Обръщаме вниманието на наши пастори, надзиратели на Недѣлни училища и на всички водители върху важността да даватъ наставления за стойността на съвършеното въздържанie отъ опивателни пития и отъ пушене тютюнь. И за тази цѣль прѣпоръчваме въ всички наши Недѣлни училища, Епвортски дружини и други младежки организации, да се умоляватъ младитѣ да даватъ *писмено обѣщание*, че съ Божия помощъ ще се въздържатъ отъ всѣкакви опивателни пития.

Протестираме противъ всѣко опитване за отиѣняване законитѣ за даване научно наставление по въздържането, които закони сѣществуватъ почти въ всички държави и прѣпоръчваме съ всички срѣдства, съ които разполагаме, да се насърчаватъ учители въ нашитѣ народни училища както и въ по-висши учебни заведения да даватъ такова наставление по най-интересенъ и практиченъ начинъ.

6. Нашето въздържательно дружество.

Отъ все сърце честитимъ на нашето Въздържательно Дружество за участието му въ напрѣдователното движение прѣзъ

*) Въ който влиза столицата Вашингтонъ Б. Р.

миналите четири години и го умоляваме да дава най-пълното си по възможност съдействие на всякия съществуващ и мудро направляван безпартийни движения против кръчмите.

7. *Противокръчмарският Съюз.*

Църквата, ако и да е добър подготвена да дава наставление по въздържанието и да възбужда общественото мнение против търговията със спиртни пития и не може да избегне своята отговорност за такава работа, като я прехвърля на друга някоя организация, която непосредствено не контролира, сепак, понеже никоя деноминация сама не може успешно да усигури закони и да настоява за изпълнението на закона, то ние признаваме факта, че църквите в Съединените Щати вече печелят големи победи в това поле чрез движението на Противокръчмарския Съюз, и жертвуват големи суми за поддържането му, за това ние одобряваме Противокръчмарския Съюз в Америка като безопасна и ефикасна сила, чрез който съюз членовете на Методистката Епископална Църква могат да съдействуват с членовете на други църкви и въздържателни организации съвместно действие против кръчмите, и ние молим нашите църкви и пастори да продължават и оказват своето съдействие та да може тази добра работа по-успешно да се върши.

8. *Други организации.*

Ние се радваме за съществуването на многото организации имащи за целъ поощрението на съвършенното въздържание и осигоряването легално запрещение на търговията със спиртни пития, и признавайки размъра, въ който много от тях, особено Женският Християнски Въздържателен Съюз, под ръководящия гений на една от най-отличните жени на Методизма, сж спомогнали за сегашната степен прогресъ и просвѣта по този въпрос, ние ги препоръчваме на благосклонното внимание на нашите люде.

9. *Политическа акция.*

Признаваме, че църквата като черковно тѣло не може да влиза въ партийна политика нито да контролира правата на граждани, но сепакъ поддържаме, че е настанало времето, когато почива голѣма отговорност върху всеки гласуващ християнинъ не само да се противи на кръчмите по принципъ, но и да гласува по най-ефикасенъ начинъ противъ кръчмите, тъй че да можъ скоро да се тури край на търговията съ спиртни пития.

Изказваме ясно своето мнение, какво никой кандидатъ за служба, който по който да е начинъ борави съ търговията съ спиртни пития, нѣма право да очаква, нито трѣбва да получи подкрѣпата на добри християни, до когато той защитава интереситѣ на търговията съ спиртни пития, или се откаже да усвои враждебно настроение противъ кръчмите.

Поддържаме, че дългъ на всеки гласуващ християнинъ е да гласува за добър и честенъ кандидатъ, който е въ полза на въздържанието вмѣсто за нечестенъ и неспособенъ кандидатъ, който е подъ управлението на кръчмаритѣ, за да могатъ правдата, въздържанието и моралътъ да станатъ на всекъдѣ нормална дѣйност на управлението.

Методистка всесвѣтска изложба въ Балтиморъ.

Въ свръзка съ Генералната Конференция въ гр. Балтиморъ се е държала и единъ видъ всесвѣтска изложба, която да дава конкретна прѣдстава на дѣятелността на Методистката Епископална Църква прѣзъ послѣдните четири години. Изложбата се е държала въ нѣколко здания.

Ще споменемъ само за изложбата на гражданния Методистки издателски домъ въ Нью-Йоркъ, който има клонове въ Цинцинати, Питсбургъ, Бостонъ и Санъ Франциско, сжшо и за изложбата на Недѣлните Училища и Възпитателните Дру-

жества и ще се сиремъ по-специално на изложбата на чуждестраннитѣ мисии. Зданието въ което се е държала изложбата е имало 17,000 фута пространство на пода. Това пространство не е било много голѣмо за привлѣкателното групиране на художествени издѣлия знамена, хартия, книги и хиляди други нѣща дошлите прѣз седемьтъ морета отъ разнитѣ мисийски полета тъкмо за тази цѣль.

Главната зала била раздѣлена на отдѣли или страни, тъй напримѣръ Китай заемалъ единъ жгълъ, Индия другъ, Япония, централния отдѣлъ на единъ край; Африка, централния отдѣлъ на страна, Филипинскитѣ Острови и Кореа другъ жгълъ и така нататъкъ. Художественигѣ издѣлия и мисионерятѣ и други работници, подъ чиято грижа била изложбата, били защищавани отъ блѣскането на навалищата съ нязки пармаклѣци. Единъ жгълъ на главната зала билъ посветенъ на изложба отъ карти на Младешкия Мисионерски Отдѣлъ, които карти показвали работата по изучаването на мисиитѣ въ Епвортскитѣ Съюзи и Недѣлнитѣ Училища. Този отдѣлъ, както всички други показвалъ прогресъ, тъй като всѣка година донася прѣсень материялъ за излагане отъ класоветѣ. Въ центъра на залата имало достатъчно отворено мѣсто за 500 стола близу до една малко издигната платформа, отъ която се държали кратки рѣчи слѣдъ пладнѣ и вечеръ.

Най-бѣлѣжититѣ чърти на залата, съ изключение на шаренитѣ знамена отъ разни страни, били четири типични кѣщи прѣдставляващи респективно една направена колиба за долния каста хиндузи отъ Сѣверна Индия, една отъ трѣстиката плетена и съ калъ измазана кѣщичка отъ африкански краалъ (селце); 1 японска кѣщичка отъ сръднитѣ класи и една китайска бѣдна кѣща отъ сѣверни Китай. Тѣзи сгради отъ имитационенъ материалъ, сж прѣдставлявали истинската имъ голѣмина.

Около балкона, сгрупирани по страни, били изложени фотографически увеличе-

ния и литературата на илюстриранитѣ страни. На пода на балкона на единия край имало разни фотографически снимки снети прѣди една година въ Азия отъ депутацията на Млад. Мис. Движение. На другия край, сжщо на пода на балкона, била изложбата на Женското Чуждестранно Мисионерско Дружество състояща главно отъ фотографически снимки и книги. Но-долу на главния партеръ на нѣколко мѣста прѣдставителя на Женското Чуждестранно Мисионерско Дружество, излагали продукти отъ туземна работа, главно ржководѣся; и обявление показвали, че нѣкои нѣща се продавали съ умѣрена цѣна за въ полза на Дружеството. Прѣзъ малка вратца на единъ жгълъ на главната зала се влизало въ японска градина, дѣто жени отъ Балтиморското Ж. Ч. М. Дружество облѣчени въ пѣстри японски костюми, сервирали чай на посѣтителитѣ и по този начинъ вършили добра работа съ мисионерска цѣль.

Изложбата на Чуждестраннитѣ Мисии била крайно интересна и поучителна: числото на посѣтителитѣ било голѣмо, и къмъ края въ единъ день имало повече отъ 5000 души. Прѣзъ врѣмето, когато била отворена изложбата — отъ 11 до 27 май (н. с.), 64 кратки рѣчи били държани отъ издигнатата платформа въ сръдата отъ мисионери по разнитѣ изложби. Около 500 млади Балтиморци и Балтиморки драговошно помагали при изложбата, и всички били подготвени за работата си прѣди да се отвори изложбата за публиката. Изложбата била подъ управлението на двама мисионери.

Диамантовитѣ мини въ Южна Африка.

Най-прочутитѣ диамантови мини въ свѣта сж минитѣ на Кимберли, Де Беерсъ, Дютонспанъ, Булфонтенъ и Беселтонъ. Кимберли се намира въ центъра на пространството, което дава диаманти. Петьтъ диамантни мини се всички съдържатъ въ единъ скжпоцѣнъ кръгъ около 6 километра въ

диаметръ. Тѣ сж нередовни, кръгли или овални тръби, простиращи се вертикално на долу до неизвѣстни дълбочини, и стѣсняващи се съ увеличението на дълбочината. Тѣ се считатъ да сж волканически гърла изпълнени изотдолу отъ разнородна смѣсъ на откъслеци отъ околни скали и отъ други скали като гранитъ, разтѣсенъ и цемнтиранъ съ синкава корава маса, въ която се криятъ прочутитѣ *сини* диаманти.

Какъ сж били първоначално образувани голѣмитѣ тръби трудно може да се обясни. Навѣрно тѣ не сж били изхвърлени по обикновения начинъ на волканическо изригване, тъй като околнитѣ и заграждащитѣ стѣни не показватъ знакове на вулканско дѣйствиe и не сж разкъсани и разпрѣснати, дори и когато допиратъ до „синята земя“. Твърдѣ вѣрно е, че тѣзи тръби сж били изпълнени изотдолу слѣдъ като сж били пробити, и диамантитѣ се образували въ нѣкое по-прѣдшно врѣме и разтѣсени съ каленъ вулканъ заедно съ всѣкакъвъ видъ останки, изтрити изъ скали, прѣзъ които вулкантъ изригвалъ, образувайки геологически „пудингъ.“

По-дива разнородна смѣсъ едва ли може да се намѣри другадѣ по земното кълбо.

Може би, че всѣка волканическа тръба е душникътъ, тъй да се каже, на своята лаборатория — лаборатория, заровена въ много по-голѣми дълбочини, отколкото сме още достигнали — дѣто температурата може да се сравни съ оная на електрическа пещъ, дѣто налѣгането е по-силно отколкото въ нашитѣ малки лаборатории; и точката на разтопяване по-висока, дѣто нѣма кислородъ, и дѣто за маси тѣченъ въгледодъ сж били потрѣбни столѣтия, и може би хиляди години да изгинатъ до точката на затвърдяване.

Въ 1903 год. Кимберлиската мина достигнала дълбочина до 2,599 фута. Тунели сж прокарани на различни равнища, на около 120 фута разстояние единъ отъ други, и кръстосватъ минитѣ отъ западъ къмъ изтокъ. Тѣзи

тунели съ два други тунела се простиратъ отъ сѣверъ къмъ югъ. Изгледътъ подъ земята въ лабораторията отъ издери е омаятеленъ по своята сложностъ, никакъ не прилича на народното понятие за диамантна мина. Всичко отдолу е черна калъ нечистотия, триуголни черни камъе, пѣрга-ви като атлетъ, отъ които тече потъ, се виждатъ на всѣко направление; тѣ чука-тъ, разбиватъ, събиратъ, ринатъ съ лопати, возятъ съ колца насамъ и ната-тъкъ, пѣйки тъжна пѣсень, която се издига по сила и ритма, когато потежка работа изисква по-голѣмо мускулно напѣгане. Цѣлата сцена прилича повече на каменовѣгледна отъ колкото на диамантна мина, и всичката тази крѣпка организация — това усилено иждивяване на енергия, тази скъпа машинерия, този безпиренъ трудъ на искусни и черни работници — продължава деня и нощя, само да придобиятъ нѣколко камъне, съ които да украсятъ прѣста на нѣкоя госпожа. Всичко за удовлетворение женското тщеславие! „и,“ слушамъ да забѣлѣзва красавата читателка, „човѣшкото разтленіе.“

Много голѣми диаманти не сж тъй не-обикновени, както изобщо се прѣдполага. Диаманти, тежащи по вече отъ унция (151.5 карата) често се намиратъ въ Кимберли. Азъ съмъ виждалъ въ единъ пакетъ камъне осемъ съвършени кристали тежащи една унция, и единъ безцѣнтъ камъкъ, който тежи двѣ унции. Най-голѣмиятъ познатъ диамантъ „Кулинанъ“ нарѣченъ, е билъ намѣренъ въ Ню-Премиезската мина. Той тежи не по-малко отъ 3.025 карата, или 1.37 фунта. Той е откъселекъ, вѣроятно по малкъ отъ половината на единъ счупенъ осмоостраненъ кристалъ. Другитѣ части очакватъ да бждатъ открити отъ нѣкой щастливъ рудничаръ.

Къмъ края на 1904 г. изъ тѣзи мини били извадени десетъ тона диаманти, които стрували 1,500,000,000 лева. Тази маса блѣстящи скъпоцѣнни камъне би могла да се побере въ една кутия отъ 5 квадратни фута и 6 фута висока. Диамантътъ има особ. изгледъ и намасата на сортировчика

не е възможно да го непознае човѣкъ. Той прилича малко на бистъръ клей. Отъ сортировската стая диамантитѣ ги прѣнасятъ въ диамантното бюро, дѣто ги прѣчистватъ съ кислоти, и оцѣнителитѣ ги отдѣлятъ на разрѣди по шаръ и чистота. Достойна за Аладина гледка е, да гледашъ сортировчицитѣ, когато работятъ. Въ Кимберлеската съкровищница масатѣ биватъ буквално натрупани съ камъне придобити отъ грубата сива прѣстъ — камъне отъ всички голѣмини, прѣчистени, блѣстящи и отъ непрѣцѣнниа цѣна; камъне въжделени отъ мъже и жени по всичкиа свѣтъ.

Тамъ дѣто баснословни богатства сж съсредоточени въ такъво малко пространство, не е чудно че се зематъ прѣдосторожения противъ кражба. Законитѣ противъ незаконно купуване диаманти сж много строги; и търсенето се улеснява отъ това,

дѣто работниците живѣятъ въ едно голѣмо здание. Цѣната на откраднати диаманти едно врѣме възлизала на 25,000,000 годишно. Сега най-безопасната мѣрка противъ това е тѣй нарѣчениятъ „компаундъ“ което е една ограда отъ около 8 декара заобиколена отъ редове едноетажни здания, радѣлени на стаи, отъ които всѣка побира 20 туземци. Вътрѣ въ оградата има дюгенъ, дѣто се доставятъ всѣкакви съѣстни продукти съ умѣрена цѣна, а дърва и вода се доставятъ бесплатно. Въ срѣдата на оградата има широка баня за плаване, прѣзъ която тече прѣсна вода. Остатото пространство е посветено на игри, танци, концерти и други обичии на туземцитѣ забавления. Въ „компаунда“ се виждатъ прѣдставители отъ всичкитѣ избрани типове африкански плѣмена. — *Сжрз В. С. Круксъ.*

БОЖИЕТО ДѢЛО

ВЪ РАЗНИ СТРАНИ.

Лондонското Религ. Трактатно Общество.

Това общество е имало увеличение прѣзъ миналата година въ всѣки клонъ на своитѣ приходи освѣня въ волнитѣ помощи. Мисионерскитѣ разноски възлизали на 473, 300 лева. Обществото е издало 595 нови книги и брошури и е разправило 27,000, 000 екземпляра, отъ които повече отъ 10,000,000 брошури. Изразходванитѣ въ Англия суми засѣгали почти цѣлото поле на евангелизаторска дѣйностъ, а въ чуждестранното поле на двадесетъ и три комисиони за издаване религиозни книги били дадени помощи. На годишното събрание Китай е заемалъ най-видно мѣсто, тѣй като твърдѣ енергично напредователно движение се има прѣдъ видъ тамъ. Почти 175,000 лева сж били подписани за

единъ фондъ отъ 500,000 лева, който Обществото прѣдлага да се събере за издаване и разпространение на книги и брошури въ онаа страна.

Евангелската работа въ Кореа.

Ако корейцитѣ слѣдватъ да приематъ Христа сѣ тѣй, както прѣзъ миналата и тази година, то скоро ще послѣдна политическа, индустриална и религиозна свобода. Епископъ Харисъ въ своя отчетъ до Генералната Конференция, между друго каваъ: „Кореа има 10,000,000 население. Нашата работа въ тая страна почна въ 1885 г. Имаше нощъ на чакане. Отъ самото начало работата успѣ. На послѣдната сесия Корейската Мисийска Конфе-

ренция се конституира въ годишна конференция, съ двадесет и пет пълни членове и дванадесет подъ изпитъ. съ черковно членство отъ 25,000 и 20,000 записани изпатователи (които редовно посещаватъ събранията), което дава 45,000 членове и привърженици въ по-малко отъ двадесет и пет години. Годината 1909 ще се отпразнува двадесет и пет годишнината на мисионерското дѣло отъ всичкитѣ евангелски мисии въ Корея, и ще се държи конференция въ Сеулъ прѣзъ м-цъ септември оная година. Слѣдъ внимателно обсъждане, Корейската Конференция прѣдлага да се ознаменува отпразнуването на двадесет и петата годишнина съ сребъренъ подарукъ отъ 1,750,000 лева, въ която сума ще се включаватъ и 5000 тѣ лева които сега се събиратъ за изпращане двадесет и пет нови работници и сумата отъ 1,250,000 лева за по доброто уреждане възпитателна лѣкарска и издателска работа въ свързка съ разнитѣ наши мисионерски станции. Азъ бихъ внушилъ да се пази третия Недѣленъ день прѣзъ м-цъ септември, 1909 година отъ всичкитѣ наши църкви като *день за Корея*. Четири Презвитериански и десетъ Методистки Епископални църкви сж се съгласили да работятъ заедружно за бързото евангелизиране на Корея. Отъ 10,000,000 население 3 милиона сж опрѣдѣлени на Методистката Епископална Църква; на Методистката Епископална Църква (отъ южнитѣ държави на С. Д. Америка) 1,000,000; на Презвитерианитѣ 6,000,000. Тѣзи раздѣления не сж механически и произволни, но естествени и практични. Мисионеритѣ сж съгласни въ това, да се избѣгва всѣко прѣпитане.“

Интересни и достойни за отбѣлѣзване сж нѣкои отъ прѣдставенитѣ отъ Епископъ Харисъ способи за самоиздържане. Епископъ Харисъ казва, какво „Корея има свое мисионерско дружество; туземната църква е осемдесет и петъ на сто самоиздържателна. Единъ пастиръ прѣдседателствува на 4,000 души, съ четирма мѣстни

проповѣдници и четридесетъ увѣщатели. Първата църква въ Сеулъ плаща на пастира си най-голѣмо жалование, що се плаща на туземенъ пастиръ, и поддържа три масийски църкви. Църквата въ Чемулпо е много добръ организирана и е съвършено самоиздържна; тѣ поддържа двѣ дневни училища, зданията на които сж били направени съ подарени отъ Т. Д. Колинсъ пари. Последниятъ, когато билъ замоленъ да подари 15,000 за дѣвическо училище казалъ: „Тове не е достатъчно; азъ ще дамъ 25,000 лева. За обдаряването на тѣзи училища, тази църква е усвоила слѣдния планъ. Четиристотинъ семейства образували дружество; всѣко семейство дава 25 стотинки, когато се роди дѣте въ нѣкое отъ тѣзи семейства. Раждението на всѣко дѣте се тържествува съ издигане на училищното знаме прѣдъ църквата — бѣла звѣзда на синъ фонъ, Витлеемската звѣзда.“

Суетността на свѣтскитъ животъ.

Книгата Еклизиасть е студия, източна студия на ограничената отъ врѣме и чувства проблема на живота. Авторътъ разгледва живота отъ най-добрата и отъ най-лошата му страна и дохожда до сжщото заключение — че всяко е суета и угнѣтение на духа. Учение, имотъ, приятели, здравие и всичко, що може да се събере, не удовлетворява безсмъртното естество на човѣка. Павелъ прави намекъ на сжщата истина, когато на края на аргумента, що доказва важността на възкръсението Христово, той извиква: „Ако само въ този животъ се надѣмъ на Христа, то сме най-окаяни отъ всички чловѣци.“ Надеждитѣ и аспирацитѣ на душата не могатъ да бждатъ удовлетворени отъ нѣщата на този свѣтъ, колкото изобилни и да сж тѣзи нѣща. Въ много мадростъ има и познание на много скърбъ. Има нота на отчаяние въ всѣка веселба и всѣки смѣхъ. Ако се прѣдаде човѣкъ всецѣло на чувствено наслаждение, има неумолимъ

законъ. който изисква пълно наказание. Ако насади нѣкой лозе, построи хубава къща, има хубаво езеро, заобиколено съ дървета, овощарници, градини, притежава много слуги, имуществва, вълнуващи се ниви, хълмове покрити съ говеда, златни и сребърни мини, пѣвци, музикални инструменти, и е способенъ да купи каквото би поискалъ, сѣ пакъ осъдената душа не е удовлетворена.

Допущайки недостатъчността на натрупано богатство да задоволи душата, трѣба да приемемъ, че има нѣщо по-задоволително. Нѣкои мислятъ, че това се намира въ учението. Учениятъ търси „причината на нѣщата“, и той изпитва всичкитѣ философии и постига право разрѣшение на всичкитѣ сложни проблеми на мисълта; ала той не е още задоволилъ душата. Ако само въ този животъ се надѣваме, то мждритѣ и безумнитѣ умиратъ сѣ на сжщата почва, и всичко се свежда въ сжщото мъртво поле на забравата. Всичкитѣ рѣки се втичатъ въ морето ала морето не се повлиява отъ това. Морето повръща рѣкитѣ и пакъ тѣ се вливатъ въ морето и животътъ се явява като повтаряща се загадка и всичко е „суета и угнѣтение на духа“. Който чете тази книга на отчаяние, трѣба да я чете съ сжщото прѣдположение въ ума си, което е било и въ ума на автора ѳ. Псалмопѣвецътъ е ямалъ сжщата опитностъ. Той гледалъ „благополучието на нечестивитѣ“ и само когато влѣзълъ въ светилището, разбралъ положението. Историата на човѣчеството доказва на всѣки моментъ, че земни притежания, чувствени удоволствия и учение не могатъ да задоволятъ душата. Всичко се засѣнява отъ смъртта. Тази книга на песимизма има добъръ резонъ за сжществуване, когато се изключи безсмъртната страна на душата. Тя прѣдставя истинска картина на живота, ако вземемъ въ съображение прѣдположението, че съ този животъ се свършва всичко. Тя е тъмна картина, ала не много тъмна, когато е изгаснало свѣтлото на вѣрата. Разрушителнитѣ критики много говорятъ

за тази книга на Свещенитѣ Писания, ала мѣстото ѳ въ човѣшката опитностъ си остава неизмѣнно.

„Проповѣдникътъ поиска да намѣри угодни думи, и писаното бѣ право, и думи на истина. Думитѣ на мждритѣ сж като остни, и както гвоздеи заковани отъ наставницитѣ на събранията, дадени отъ единъ пастирь. А повече отъ това, научи се, сине мой, че да прави нѣкой много книги нѣма край, и многото учение е трудъ на плътта. Да чуемъ свършакъ на всичкото слово: Бой се отъ Бога и пази заповѣдитѣ Му, понеже това е всичкото на човѣка, защото Богъ ще докара на сждъ всѣко дѣло, и всѣко скришно, или добро или зло.“ (Екл. 12; 10—14).

Какъ просвещава Методистката Епископ. Църква славянскитѣ имигранти въ Америка.

Д-ръ Р. Х. Гилбертъ, окръженъ надзирателъ на Давилския черковенъ окръгъ отъ конференцията на Централна Пенсилвания, описва въ една интересна статия, обнародвана въ Christian Advocate, органътъ на Методистката църква, издаванъ въ Нью-Йоркъ, начинътъ, по който рѣчената църква просвещава славянитѣ емигрирали въ Америка — чехи, поляци, хървати и сърби. „Работата вършена въ Хейзълтонъ, Пенсилвания,“ казва той, „може да се счита като типична на она, що се върши въ други мѣста подъ управлението на нашата църква. Азъ съмъ ямалъ много случая да дойда въ съприкосновение съ много чужденци и съ онѣзи отъ нашитѣ работници, които се стараятъ да ги евангелизиратъ. Придруженъ отъ нашия мисонеръ, Благогов. Вацлавъ И. Лузецки, азъ направихъ двѣ обиколки въ домоветѣ на нѣкои отъ людетѣ, между които той работи, и четири пати имахъ привилегията да проповѣдамъ славното евангелие на онѣзи, които се събиратъ въ мисията, братъ Лузецки ми служеше за прѣводачъ * * *

„Скромното помѣщение, що сега зани-

мава мисията е предметъ на гавра отъ страна на римокатолишки свещенници, единъ отъ които казалъ на едного отъ своитѣ хора, който посѣщавалъ събранията: „Ако посѣщавашъ онова мѣсто ще отидешъ въ пѣклъ.“ Нѣкои отъ по-напредналитѣ отъ свѣзи изпитатели посѣщаватъ специална служба водена отъ бр. Лузецки въ една отъ стаятъ на Методистката Епископална църква, Св. Павелъ въ Хейзълтонъ. Да се посѣщава тази църква се изисква не малко рѣшителностъ, защото особно осажление се отдава на свѣзи римокатолици, които посѣщаватъ църква. Тодкова голѣмо се счита това прѣстѣпление, че единъ римокатолишки свещеникъ не се счита компетентенъ да го прости; потребното прощение се добивало отъ епископъ, и, разбира се, съ немалка парична сума. Догдѣто се одобриемъ съ потребната сума за построяване по-удобно здание, трѣба да продължаваме да работимъ въ сегашното си скромно помѣщение. На стѣнитѣ на стаятъ сж окачени нѣколко картини и нѣколко сгихове отъ Светото Писание. Ето нѣколко отъ тѣзи стихове: „Радость Хосподинова будить сила ваше“. (Радостта Господня е ваша сила). „Хосподъ увалилъ на ней неправости всехъ насъ.“ (Господъ възложи на Него беззаконията на всинца ни). „О кидбать билъ сестрилъ приказани михъ, билъ би яко потокъ покой твуй.“ (Дано би послушалъ ти заповѣдатъ Мв! Тогазъ мирътъ ти щѣше да е като рѣка). Тѣзи стихове сж на чешки. Други има на полски. Библии и Нови Завѣти се до-ставятъ на чехски, хърватски, полски и сръбски. Народноститѣ прѣдставени въ събранията, на които съмъ проповѣдвалъ сж словаци, рутини, поляци, чехи, черногорци, хървати моравци и херцеговци. Тѣ иматъ и книга съ свещени пѣсени. Тѣ пѣятъ добръ и повечето употребяватъ фамилиарни мелодии. Удивително колко бърже се учатъ да ни подражаватъ въ облѣкло, обичай и въ уреждане на домове. Обиколката, що направихъ, ми показа, що може да се стори съ тѣзи хора. Нѣколко

години сж били достатъчни да прѣдставятъ голѣмата промѣна отъ мизерия, неуредени жилища, безъ здравъ столъ и съ само два-три счупена стола въ едно седмочленно семейство, въ жилища съ добръ послани и мобилирани стаи. Въ тази способностъ за полражание лежи основата за нашата надежда, че ако и сега да сж чужди и странни, тѣхното пълно асимилиране е възможно * * *

„Ала освѣтъ това трѣба да отбѣлѣжимъ и силната опозиция, що чуждестраннитѣ римокатолишки свещеници водятъ противъ нашитѣ учреждения. Нашиятъ мисионеръ ми каза, че неотдавна единъ епископъ потякъ въ градъ Бѣфало, въ едно отворено писмо до свещеницитѣ на своята епархия казалъ: „не оставяйте дѣцата си да научатъ еретическия английски езикъ, защото ако научатъ този езикъ, ще станатъ еретици.“ И забѣлѣжително е, че въ свръзка съ много отъ построенитѣ и управляванитѣ отъ тѣзи чуждестранни свещеници църкви, има енорийски училища, които заобикалятъ, и явно нарушаватъ училищнитѣ закона, особено закона за задължителното образование. Тукъ именно сж длѣжни нашитѣ училищни власти да упражняватъ строгостъ и да настояватъ всячки чуждестранни свещеници да изпълняватъ законитѣ. При все това около 200 дѣца отъ чуждестранни родители посѣщаватъ народнитѣ училища въ Хайзълтонъ.

„Тази опозиция не се води само противъ нашия езикъ, нашитѣ училища и нашата религия, но и противъ нашатѣ обичаи и други нѣща, особено противъ нашитѣ привципи по въздържанieto и по запрѣщението по законодателенъ редъ търговията съ спиртни пѣтия. Единъ отъ римокатолишкитѣ свещеници, говорейки наскоро на едно събрание отъ дѣца, разказвалъ имъ за добритѣ Божии дарби, за които трѣба да бждатъ благодарни, и особено спомѣналъ бирата. И дѣйствително не е чудно, дѣто римокатолишки свещеници съ писма до сжднитѣ подкрѣпятъ заявленията на свои хора до сжднитѣ за издаване патентъ за крѣчки.

* * *

„Слѣдъ всичко казано, надѣя се, че ще се заинтересуватъ нашитѣ люде за онѣзи, които посрѣдъ голѣми мъчнотии се стараятъ да прѣработватъ суровия ма-

териалъ, който дохожда у насъ, въ поч-
тени граждани, а заможитѣ да се рѣ-
шатъ да подкрѣпятъ финансово едно-
дѣло, което най-много ще спомогне за
разрѣшаване въпроса: що да правимъ съ
чуждестраннитѣ елементи.“

ЗА ЕПВОРТСКИТѢ

ДРУЖИНИ.

Отзиви по отпразнуване годишнината на
Епвортския Съюзъ.

Ловчанската Дружина отпразнува годиш-
нината на Епвортския Съюзъ съ подхо-
дящи религиозни служби. Заранѣта пастиръ
Ив. Я. Съчановъ проповѣдва специално
за младитѣ. Вечерѣта дружината държѣ
събрание, въ което участваха членоветѣ
по наредената програма, която включа-
ваше отчетъ за организирането на Гене-
ралния Епвортски Съюзъ. Даде се кра-
тъкъ прѣгледъ на извършената отъ Съюза
въ всички страни, както и за това, що
сж извършили българскитѣ Епвортски Дру-
жини. Главна чѣрта въ програмата бѣше
отчетътъ за организирането, рѣстенето и
развитнето на Ловчанската Дружина. От-
четътъ завърши съ позивъ къмъ Дружи-
ната да използвава своитѣ случаи.

* * *
Навсѣкждѣ Епвортскитѣ Дружини от-
празнуватъ годишнината на Епвортския
Съюзъ. Нѣкои дружини използватъ служ-
битѣ на този день за въвеждане на слу-
жба нововзбранитѣ служители. Други поч-
ватъ деия съ молитвено събрание при из-
грѣвъ слънце. Въ всички програми прѣ-
обладава духа на Епвортския Съюзъ. На-
всѣкждѣ се наблага на мотото „На горѣ
гледай“ „Подигай“.

Идущата година, когато Епвортския
Съюзъ ще отпразнува двадесетата си го-
дишнина, надѣмъ се, че и Епвортскитѣ
Дружини въ България още по-възгържено
ще отпразнуватъ този день.

Епископъ Квейлъ къмъ членоветѣ на
Епвортскитѣ Дружини.

Нововзбраниятъ Епископъ Квейлъ е
назначенъ прѣдсѣдатель на Контролни
Бордъ на Епвортския Съюзъ. По този
случай той е отправилъ окръжно до всички
Епвортски Дружини, отъ което правимъ
слѣдното извлечение:

„Епвортскиятъ Съюзъ е за младежѣта,
не да я потушава, но да я изразява.

* * *

„Бждете жарки. Старайте се да бждете
нѣщо и да извършите нѣщо.

„Бждете силни. Защо е младостѣта, ако
не за сила. Младостѣта трѣба да върши
добра работа, трѣба да носи товари и да
ги счита леки. Дано други младежи да
прѣхванатъ доброта отъ Васъ. Вие сте
Божии младежи. Бждете крѣпки за Бога
и въ Бога. Вашъ братъ съ младежки духъ,
Уйлямъ А. Квейлъ“.

Вѣсти изъ Генералната Конференция.

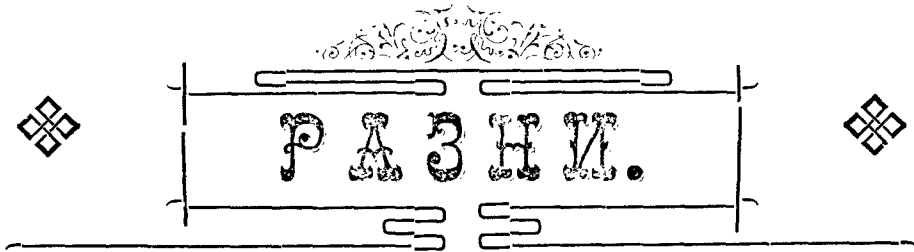
Епископъ Бжртъ е назначенъ за идещитѣ четири години за Европа. Неговата резиденция ще бѣде пакъ Цюрихъ, Швейцария.

Генералната конференция е избрала осемъ нови епископи, единъ отъ които е германецъ, Епископъ *Луисъ Виелсенъ*, роденъ и възпитанъ въ Америка и Германия.

По рѣшение на Генералната Конференция прѣдсѣдателствующитѣ презвитери за напредъ ще се наричатъ *Окръжни Надзиратели*, т. е. надзиратели на черковни окръжи.

Този въпросъ е билъ живо разискванъ; мнозина защищавали старото название, ала най-послѣ по вишегласие било прието новото.

Прѣзъ сесията на Генералната Конференция Уйлямъ Браянъ държалъ една вечеръ сказка върху „Княза на Мира“. Отрадно явление е, дѣто единъ виденъ политически мжжъ, който е билъ два пѣти кандидатъ за прѣдсѣдател на Съединенитѣ Щати, да държи религиозна сказка прѣдъ едно велико черковно тѣло.

Съюзъ за джебенъ Нови Завѣтъ. — Този е единъ отъ плодетѣ на мисията на Чапманъ Александръ въ Филаделфия. Единичката връзка на членството и организацията е записване и общание всѣки членъ да чете по една глава отъ Библията всѣки день и всѣкога да носи Новия Завѣтъ. Устроителката на Съюза е г-жа Александъръ, съпруга на евангелизатора, която произхожда отъ английско семейство, добръ известна по своята благотворителност. Тя била членъ на една група момичета, които, до като били въ едно училище въ Бърмингамъ, Англия, се сдружили съ дадено общание и се ангажирали, всѣка дѣвойка да се старае да придобие други момичета за Христа, и сега тя е съживила тази мисль, съ на-

дѣжда да ѝ даде по-голяма приложимостъ и сила.

Генералъ Бутъ и Спасителната Армия. — При отпразднуването на седемдесетъ и девегия си рожденъ день, на 10 априлъ (н. с.), генералъ Бутъ говорилъ за бъдащото на Спасителната Армия. Той съвѣтвалъ приятелитѣ си да не се грижатъ много относно въпроса, какво ще стане, когато той умре. Вѣрвайки, че той е още полезенъ, той билъ рѣшенъ да живѣе колкото се може по-дълго врѣме. Всичко, що може да извърше човѣшката способностъ е извършено за да се усигори продължението на Армията въ сегашната ѝ организация. Той е увѣренъ въ силата ѝ да се приспособява на нови условия. Тя сѣ се учи и ще може да отговори на увеличаващата се нужда отъ научни методи.

Теми за молитвенитѣ събрание на Епвортскитѣ Дружини за
Третото Тримѣсечие.

м. Юлий.

- 5 н. с.) — *Духовно видѣние и национална жизненостъ.* — Пр. 29; 18. Пс. 46.
12 „ — *Исусъ учи да имаме едно намѣрение въ служението си.* — Иоан. 4; 34. 5; 30. 6; 38. 8; 29; 15; 10.
19 „ — *Отъ сѣмнѣние къмъ прѣданостъ.* — Иоан. 1; 45—51. 20; 24—29.
26 „ — *Фактътъ на обрзцанието къмъ Господа.* — Рим. 7; 7—12. 8; 1—4.

м. Августъ.

- 2 авг. — *Какъ завладѣва Исусъ нашитѣ прѣдрасждци.* Дѣян. 9; 10—12. Фил. 3; 1—6.
9 „ — *Безкристни заради Христа.* — Иоан. 21; 15—22. 2 Кор. 5; 11—19.
16 „ — *Религиозно наставление социална необходимостъ.* — Нех. 8; 7—8. 2 Лѣт. 17; 7—9.
23 „ — *Грѣшникътъ поправенъ и обновенъ.* — Рим. 6; 1—14. Гал. 2; 19—21.
30 „ — *Кръстове или Кръстътъ?* — Мат. 16; 21—28 Лука 14; 25—35.

м. Септемврий.

- 6 септ. — *Нашата работа.* — 1 Тим. 4; 6—16. Мат. 24; 45—51.
13 „ — *Плъттъ на християнина къмъ слава.* — Марко 10; 35—45. Фил. 2; 1—8.
20 „ — *Христосъ Господаръ на нашия умъ.* — Иоан. 1; 1—17. Ефѣ. 4; 17—24.
27 „ — *Господарътъ на сѣботата.* — Мат. 12; 1—7. Ис. 58; 13, 14.

К Н И Ж Н И Н А.

Въ редакцията се получиха слѣд-
нитѣ книги, списания и вѣстници:

Варна, като климатическо лѣчебно мѣсто. — Морелѣчение (Thalassotherapie) отъ Д-ръ Ив. Тодоровъ. Варна, 1908.

Родина, Илюстрирано списание за наука и литература. Год. X. Брой V — VI. София.

Православенъ Мисионеръ. Год. VII. Брой 6. — Сливенъ.

„Църковенъ Вѣстникъ“, „Зорница“, „Der Evangelist.“

ИЗВѢСТІЕ

Американското Дѣвическо Училище въ Ловечъ, ще се отвори на 3/16 идущий септември, 1908 г. съ пълень гимназиаленъ курсъ — седемъ класа. Особни улеснения по музика и езици.

Директорка: **К. М. Блякбърнъ**
Ловечъ.